

УДК 343.711

Валентин Юрійович ТЕСЛЕНКО,

курсант групи Ф1-406 ХНУВС

*Науковий керівник: старший викладач кафедри кримінального права і кримінології факультету № 1 ХНУВС кандидат юридичних наук Олішевський О. В.***ОКРЕМІ ПИТАННЯ КВАЛІФІКАЦІЇ ВИКРАДЕННЯ ЧУЖОГО МАЙНА, ВЧИНЕНОГО
ЗА УМОВ ВІДЕОСПОСТЕРЕЖЕННЯ ТА ВІДЕОФІКСАЦІЇ**

На сьогоднішній день рідко де можна зустріти супермаркет, магазин чи будь-яку іншу точку продажу товарів, яка не обладнана системою відеоспостереження. Це робиться для того, щоб попередити вчинення злочину, а якщо його вже вчинено, то для того, щоб полегшити пошуки винної особи працівникам поліції. Дуже часто при незаконному заволодінні чужим майном винні особи попадають в поле зору засобів фіксації. Тому виникає питання – як правильно кваліфікувати те, що спостерігається за допомогою відеокамери: крадіжка чи грабіж.

Відповідно до ч. 1 ст. 185 КК України, крадіжка – це таємне викрадення чужого майна. Таємним визнається таке викрадення, здійснюючи яке, винна особа вважає, що робить це непомітно для потерпілих чи інших осіб: за відсутності будь-яких осіб; у присутності потерпілого або інших осіб, але сам винний не усвідомлював цього моменту і вважав, що діє таємно від інших осіб; у присутності потерпілого або інших осіб, але непомітно для них.

Розглянемо три можливі ситуації викрадення чужого майна, вчиненого за умов відеоспостереження та відеофіксації:

- 1) під час крадіжки винна особа не здогадується про наявність камер відеоспостереження;
- 2) винна особа знає про камери відеоспостереження, а також знає, що його дії зможуть переглянути лише через певний проміжок часу (наприклад, увечері, коли господар повернеться з роботи);
- 3) винна особа знає, що за ним через камери відеоспостереження спостерігає власник чи працівники охорони в режимі онлайн.

Далі ми розглянемо, як це буде впливати на кваліфікацію правопорушення. Ситуація перша має кваліфікуватися як крадіжка. Особа не здогадується, що її дії фіксують камери, тому вона впевнена у тому, що її дії є цілком таємними, як це зазначається у диспозиції ст. 185 КК України.

Ситуація друга. Особа здогадується, що її дії фіксує відеокамера, але власник або інші особи зможуть переглянути відеозапис лише через певний проміжок часу, тому дії особи саме на момент вчинення злочину є таємними. Отже, в даній ситуації має місце крадіжка.

Ситуація третя. Винна особа знає, що за нею через камери відеоспостереження спостерігає власник чи працівники охорони в режимі онлайн та в будь-який момент його можуть затримати на «гарячому», але все одно здійснює заволодіння чужим майном. Дії винного слід кваліфікувати не як крадіжка, а як грабіж тому, що має місце не таємне заволодіння чужим майном, а відкрите, так як, з однієї сторони, правопорушник усвідомлював відкритий характер своїх дій, з іншої – власник чи інші спостерігають за його діями. Але це лише в теорії права, оскільки під час розслідування чи суду сторона захисту з метою уникнення більш суворого покарання буде наполягати на таємності своїх дій. А все, що не може бути об'єктивно доказано у провадженні розцінюється на користь підозрюваної особи чи підсудного. По-друге, як одночасно довести факти того, що з однієї сторони, винний усвідомлював, що за ним спостерігають в момент вчинення злочину, а з іншої – за ним спостерігають власник, охорона чи інші особи.

Таким чином, незаконне заволодіння чужим майном при дотриманні умов таємності та наявності відеоспостереження у ситуації, коли особа не знає про наявність камер відеоспостереження, коли особа здогадується, що її знімають камери, та безпосередньо під час вчинення злочину цього ніхто не бачить, а зможуть переглянути лише через певний проміжок часу та коли особа впевнена у тому, що за його діями безпосередньо під час вчинення злочину спостерігає власник чи інші особи, та в будь-який момент її можуть затримати на «гарячому» мають кваліфікуватися як крадіжка.

Одержано 17.04.2018



УДК 343.9:343.34(477)

Вікторія Юрївна ЦЕБИНОГА,

курсант групи Ф1-302 ХНУВС

*Науковий керівник: викладач кафедри кримінального права і кримінології факультету № 1 ХНУВС кандидат юридичних наук Шевчук Т. А.***ЗЛОЧИНИ ПРОТИ ГРОМАДСЬКОЇ БЕЗПЕКИ
ЯК ОДНА ІЗ ЗАГРОЗ НАЦІОНАЛЬНІЙ БЕЗПЕЦІ УКРАЇНИ**

У системі національної безпеки сучасної держави особливе місце займає громадська безпека. Відповідно до Конституції, України однією з важливих умов забезпечення нормального здійснення людиною своїх прав, свобод, суспільних інтересів є охорона громадської безпеки. Вона є однією із сфер національної безпеки України, покликана стояти на захисті життєво важливих інтересів людини і громадянина, суспільства, держави.

Забезпечення громадської безпеки в державі є невід'ємною складовою частиною умов існування України, що обумовлюється та захищається чинним адміністративним і кримінальним законодавством.

Надійна охорона громадської безпеки в суспільстві віднесена законодавцем до числа самостійних об'єктів, правове забезпечення охорони яких має своїм завданням кримінальний кодекс України та зокрема розділ IX його особливої частини, в якому закладені сучасні погляди на організовану злочинність.

Злочини проти громадської безпеки – це тяжкі злочини, які у своїй більшості набули рис транснаціонального характеру і ставлять під загрозу не тільки національну, а й міжнародну стабільність.

Громадська безпека, як родовий об'єкт злочинів цього виду, являє собою сукупність суспільних відносин, пов'язаних із захистом людей, їх об'єднань, підприємств, установ, організацій, держави та її органів, що встановлюють порядок/правила їх життєдіяльності/функціонування, а також правила поведінки з предметами, щодо яких встановлений особливий правовий режим.

Суспільна небезпечність злочинів проти громадської безпеки полягає в тому, що вони порушують безпечні умови життєдіяльності – загальну безпеку, безпеку життя, здоров'я, власності широкого та невизначеного кола осіб і безпеку інших цінностей суспільства, створюють небезпеку настання тяжких наслідків або заподіюють такі наслідки. При цьому джерелами підвищеної небезпеки виступають злочинні організації, терористичні групи, бандитські угруповання, зброя та предмети, що становлять небезпеку для громадян. Ці діяння мають поширення в суспільстві, вони соціально обумовлені, їх причини слід шукати в аномаліях цього суспільства, протиріччях, взаємозв'язках та взаємозалежності з іншими суспільними явищами.

Громадська безпека визначається як необхідна умова та органічний складник цивілізованого способу життя, успішного функціонування суспільства і держави і її інститутів. Вона створює атмосферу спокою серед населення, обстановку впевненості в ефективності захисту від імовірних злочинів, у наявності для цього відповідних гарантій, відчуття безпеки, на яку можна покластися та яка заспокоює.

Запорукою забезпечення громадської безпеки є своєчасне визначення її загроз – це комплексне питання, яке стосується державного суверенітету, територіальної цілісності України, її устрою, суспільства, функціонування державних інститутів, добробуту і особистої безпеки громадян.

Ефективність ліквідації сучасних кримінальних загроз громадській безпеці відповідає життєво важливим інтересам української держави – забезпечення її національної безпеки. Особливо гостро це питання постає в переломні часи соціально – економічних, політичних криз та потрясінь, розбалансування суспільних відносин, та продукування на цій основі суспільно – небезпечних посягань на громадську безпеку.

Одержано 17.04.2018



УДК 343.9.01

Віталій Олегович НАЙДА,

курсант групи Ф1-203 ХНУВС

Науковий керівник: старший викладач кафедри кримінального права і кримінології факультету № 1 ХНУВС кандидат юридичних наук Олішевський О. В.

ПОНЯТТЯ ТА ОСОБЛИВОСТІ ВЗАЄМОДІЇ ПОЛІЦІЇ З ГРОМАДОЮ У СФЕРІ ЗАПОБІГАННЯ ЗЛОЧИННОСТІ

Однією з найважливіших проблем, яка стоїть на заваді стабільності та економічного та соціального зростання України, є недовіра громадян до державних органів, що стимулює розвиток злочинності, детермінує відтік кадрів за кордон та інші нагальні проблеми українського суспільства. Реформи у правоохоронній сфері України покликані збільшити рівень довіри громадян до державних органів загалом та до Національної поліції зокрема, а також перевести довіру населення в практичну площину, тобто сформувати на її основі взаємодію.

Курс на євроінтеграцію України зумовлює впровадження на вітчизняному ґрунті передових західноєвропейських правоохоронних тенденцій, однією з яких є модель партнерської поліцейської діяльності (так звана модель «Community Policing»), за якою поліція в суспільстві виконує роль координатора в розв'язанні, попередженні та подоланні проблем злочинності.

У ч. 1 ст. 11 Закону України «Про Національну поліцію» закріплене положення, що діяльність поліції здійснюється в тісній співпраці та взаємодії з населенням, територіальними громадами та громадськими об'єднаннями на засадах партнерства і спрямована на задоволення їхніх потреб.

Відповідно до Академічного тлумачного словника української мови під взаємодією в широкому значенні цього слова розуміють взаємний зв'язок між предметами у дії, а також погоджена дія між ким-, чим-небудь.

В науковій літературі під запобіганням злочинності розуміється соціальна політика держави, спрямована на подолання криміногенно небезпечних суперечностей у суспільних відносинах з метою їх позитивного вирішення і поступового витіснення, а також спеціальну випереджальну практику протидії формуванню і реалізації на різних стадіях злочинних проявів.

Виходячи з цих визначень, під взаємодією поліції з громадою у сфері запобігання злочинності слід розуміти взаємний зв'язок, погоджену діяльність поліції та громади, що дозволяє їм працювати разом новими способами для подолання проблем, пов'язаних зі злочинністю з метою поліпшення якості життя громадян.

До сучасних особливостей взаємодії поліції з громадою у сфері запобігання злочинності слід віднести:

1) поліція працює ефективно не за рахунок насадження страху серед населення перед поліцейським, а тільки тоді, коли самі громадяни стають партнерами поліції, а поліцейські виступають сусідами, такими самими членами громади, а не карателями, які використовують громаду в якості інструменту для реалізації поліцейських повноважень;

2) поліція в суспільстві повинна виконувати роль координатора в розв'язанні, попередженні та подоланні проблеми злочинності;

3) взаємодія повинна бути організована на основі трьох фундаментальних принципів: урахування громадської думки, активна співпраця при вирішенні поставлених завдань та належне її стимулювання.

Одержано 17.04.2018

